

شماره ۲۲۲۳۶/ت/۵۸۴۸۹هـ

۱۴۰۰/۳/۱

وزارت راه و شهرسازی - وزارت کشور - وزارت نفت

وزارت دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح - وزارت جهاد کشاورزی

وزارت امور خارجه - وزارت نیرو - وزارت امور اقتصادی و دارایی

سازمان برنامه و بودجه کشور - سازمان حفاظت محیط زیست

سازمان هواشناسی کشور - جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران

هیأت وزیران در جلسه ۱۴۰۰/۱/۲۹ به پیشنهاد وزارت راه و شهرسازی و به استناد اصل یکصد و سی و هشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و به منظور اجرای تعهدات ناشی از قانون الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون بین المللی آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگی نفتی - مصوب ۱۳۷۶ - و قانون الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به پروتکل (تشریفات) آمادگی، مقابله و همکاری در برابر سوانح آلودگی ناشی از مواد خطرناک و سمی - مصوب ۱۳۸۹ - طرح ملی آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگی های نفتی و مواد خطرناک و سمی در دریا و رودخانه های قابل کشتیرانی را به شرح زیر تصویب کرد:

طرح ملی آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگی های نفتی و مواد خطرناک و سمی در دریا و رودخانه های قابل کشتیرانی

ماده ۱- در این تصویبنامه اصطلاحات زیر در معانی مربوط مشروح مربوط به کار میروند:

۱- آلودگی: تخلیه، نشت یا ورود نفت یا مواد خطرناک و سمی در منطقه تحت پوشش این طرح توسط کشتیها، نفتکشها، سکوها یا جزایر مصنوعی (اعم از ثابت و شناور)، کشتیها و نفتکشهای مصدوم، مغروق و نیمه مغروق، پایانهها و بنادر تخلیه و بارگیری نفت و مواد خطرناک و سمی، مخازن شناور نفت، خطوط لوله زیرآبی یا دیگر تاسیسات و مخازن نفتی و مواد خطرناک و سمی مستقر در خشکی و یا آلودگی ناشی از انجام عملیات تعمیر، اوراق و قطعه قطعه کردن کشتی یا نفتکش در تعمیرگاههای دریایی.

۲- طرح احتیاطی ملی: طرح کشور جمهوری اسلامی ایران برای آمادگی، همکاری و مقابله در برابر آلودگی.

۳- طرح احتیاطی استانی: طرح آمادگی، همکاری و مقابله در برابر آلودگی در دریا برای هر یک از استانهای ساحلی واقع در مناطق تحت پوشش طرح احتیاطی ملی.

۴- کنوانسیون: کنوانسیون بینالمللی آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگی نفتی، مصوب ۱۹۹۰ میلادی که کشور ایران به موجب قانون الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون بینالمللی آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگی نفتی - مصوب ۱۳۷۶ - به آن ملحق شده است.

۵- پروتکل: پروتکل بینالمللی آمادگی، مقابله و همکاری در برابر آلودگیهای دریایی به مواد خطرناک و سمی مصوب ۲۰۰۰ میلادی که کشور ایران به موجب قانون الحاق به پروتکل (تشریفات) آمادگی، مقابله و همکاری در برابر سوانح آلودگی ناشی از مواد خطرناک و سمی - مصوب ۱۳۸۹ - به آن ملحق شده است.

۶- سوانح منجر به ایجاد آلودگی: سوانحی که در یکی از سطوح زیر رخ میدهد:

الف - سطح اول - آلودگیهای با اندازه کوچک: آلودگیهای کمتر از (۵۰) تن یا سوانحی که در آنها احتمال آلودگی حداکثر تا (۵۰) تن نفت و یا مواد خطرناک و سمی وجود داشته باشد.

ب - سطح دوم - آلودگیهای با اندازه متوسط: آلودگیهای بیشتر از (۵۰) تن یا سوانحی که در آنها احتمال آلودگی حداکثر تا (۵۰۰) تن نفت و یا مواد خطرناک و سمی وجود داشته باشد.

پ - سطح سوم - آلودگیهای با اندازه بزرگ: آلودگیهای بیشتر از (۵۰۰) تن یا سوانحی که در آنها احتمال آلودگی بیشتر از (۵۰۰) تن نفت و یا مواد خطرناک و سمی وجود داشته باشد.

۷- مرجع ملی: سازمان بنادر و دریانوردی که مسئولیت هماهنگی برای پاسخ به سوانح منجر به آلودگی در طرح احتیاطی ملی و اجرای وظایف دستگاه اجرایی مذکور در ماده (۶) کنوانسیون و ماده (۴) پروتکل را به عهده دارد.

۸- مرجع ملی زیستمحیطی: سازمان حفاظت محیطزیست که مسئولیت اجرای کنوانسیونهای زیستمحیطی را برعهده دارد.

۹- مرکز هماهنگی: مرکزی که مسئولیت هماهنگی مقابله با آلودگی در هنگام بروز سوانح سطح سوم را به عهده دارد و تحت نظر مرجع ملی اداره می شود.

۱۰- مرجع استانی: اداره کل بنادر و دریانوردی هر یک از استانهای ساحلی.

۱۱- مرکز استانی: مرکزی که مسئولیت هماهنگی ارگان های محلی را در هنگام بروز سوانح متوسط آلودگی به عهده دارد و تحت نظر مرجع استانی هر استان اداره می شود.

۱۲- مرکز محلی: تشکیلات اداری که در استانها فعالیت میکنند و پاکسازی تا میزان سقف (۵۰) تن را به عهده دارند و تحت نظر عالی ترین مقام اداری دستگاه مسئول مرکز در محل اداره می شود.

۱۳- طرح اضطراری: طرحی که به منظور مقابله سریع و مؤثر در برابر سوانح منجر به آلودگی توسط کشتیها، نفتکشها، سکوها، تأسیسات یا جزایر مصنوعی (ثابت و شناور) تهیه میگردد.

۱۴- مناطق حساس و آسیبپذیر: مناطقی از عرصههای آبی و محدوده ساحلی که به سبب اهمیت بومشناختی (اکولوژیک)، اقتصادی، اجتماعی، آموزشی، وجود گونههای نادر و در معرض خطر تهدید، زیستگاههای حساس و یا دلایل علمی و آسیبپذیری در برابر شرایط طبیعی در معرض خطر آسیب شدید بالقوه ناشی از آلودگی بوده و نیازمند تدابیر خاص حفاظتی و حمایت ویژه میباشند. تعیین این مناطق بر عهده مرجع ملی زیستمحیطی می-باشد.

۱۵- نفت: هرگونه نفت در هر شکل اعم از نفت خام، سوخت نفتی، مواد زاید نفتی، مخلوط نفتی و فرآوردههای نفتی.

۱۶- مواد خطرناک و سمی: هر ترکیبی به جز نفت که در صورت ورود به محیطزیست دریایی خطراتی برای سلامت انسان داشته، به منابع زنده و حیات دریایی صدمه زده، امکانات موجود را تخریب کرده یا با سایر کاربردهای قانونی دریا تداخل ایجاد کند.

۱۷- مواد شیمیایی پخشکننده نفت: هر ماده شیمیایی که برای کاهش ضخامت لایه نفتی از طریق پخش نفت در محیطهای آبی مورد استفاده قرار میگیرد.

۱۸- منطقه تحت پوشش: محدوده سواحل و آبهای موضوع ماده (۲) قانون حفاظت از دریاها و رودخانههای قابل کشتیرانی در مقابل آلودگی به مواد نفتی - مصوب ۱۳۸۹ - .

ماده ۲- به منظور برنامه‌ریزی، هماهنگی و نظارت بر اجرای طرح احتیاطی ملی، کارگروه هماهنگی مقابله با آلودگی که در این تصویبنامه "کارگروه ملی" نامیده میشود با عضویت نمایندگان دستگاههای زیر (حداقل در سطح معاون وزیر و یا معاون رییس دستگاه) تشکیل میگردد:

۱- وزارت راه و شهرسازی (سازمان بنادر و دریانوردی).

۲- وزارت کشور.

۳- وزارت نفت.

۴- وزارت دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح.

۵- وزارت جهاد کشاورزی (سازمان شیلات ایران).

۶- وزارت امور خارجه.

۷- وزارت نیرو.

۸- وزارت امور اقتصادی و دارایی (گمرک جمهوری اسلامی ایران).

۹- سازمان برنامه و بودجه کشور.

۱۰- سازمان حفاظت محیط زیست.

۱۱- سازمان هواشناسی کشور.

۱۲- جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران.

۱۳- شرکت کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران.

۱۴- شرکت ملی نفتکش ایران.

تبصره ۱- ریاست کارگروه ملی به عهده معاون وزیر راه و شهرسازی و مدیر عامل سازمان بنادر و دریانوردی است و دبیرخانه کارگروه ملی در سازمان یادشده تشکیل میگردد.

تبصره ۲- کارگروه ملی میتواند حسب مورد از نمایندگان سایر دستگاههای ذیربط (بدون حق رأی) برای شرکت در جلسات دعوت بهعمل آورد.

ماده ۳- وظایف کارگروه ملی به شرح زیر تعیین میشود:

۱- تصویب طرحهای احتیاطی ملی، استانی و طرحهای اضطراری مقابله با آلودگی

به تفکیک سطوح.

۲- هماهنگ نمودن اقدامات به منظور مقابله با آلودگی در سطح دوم و سوم بر اساس مفاد طرح احتیاطی ملی.

۳- نظارت بر عملکرد دستگاههای مرتبط در اجرای طرحهای اضطراری و احتیاطی

(ملی و استانی).

۴- جلب مشارکت سایر سازمانها و نهادهای مرتبط کشور به منظور مقابله با آلودگی.

۵ - جلب مشارکت سایر کشورهای همجوار براساس کنوانسیون، پروتکل و توافق های منطقه‌ای از جمله امضای یادداشت تفاهم همکاری با هماهنگی وزارت امور خارجه.

ماده ۴- به منظور تهیه پیشنویس طرحهای احتیاطی استانی و همچنین پیگیری اجرای مصوبات کارگروه ملی، کارگروهی متناظر کارگروه ملی در استانهای ساحلی به ریاست معاون هماهنگی امور عمرانی استانداری به عنوان نماینده وزارت کشور تشکیل میشود و دبیرخانه این کارگروه در اداره کل بنادر و دریانوردی استانهای ساحلی مستقر میباشد.

ماده ۵ - وظایف خاص دستگاههای مرتبط در اجرای طرح احتیاطی ملی به شرح زیر تعیین میشود:

۱- سازمان بنادر و دریانوردی:

الف - نظارت، ردیابی و واپایش (کنترل) آلودگی در منطقه تحت پوشش طرح احتیاطی ملی.

ب - تجهیز مراکز استانی به تجهیزات مورد نیاز برای عملیات مقابله با آلودگی.

پ - نظارت بر فرآیند تجهیز کلیه تأسیسات دریایی فعال در محدوده طرح احتیاطی ملی به تجهیزات مقابله با آلودگی نفتی در چهارچوب ماده (۱۶) کنوانسیون و طرح اضطراری مقابله با آلودگی مواد خطرناک و سمی در ماده (۴) پروتکل.

ت - برنامهریزی رزمایش (مانور)های ملی و استانی مقابله با آلودگی با حضور کلیه دستگاه (ارگان)های دریایی شرکتکننده در طرح.

ث - تهیه و بهروزرسانی فهرست تجهیزات موجود در مراکز استانی.

ج - انجام وظیفه به عنوان مرکز ارتباطی عملیات ملی و مسئول دریافت و انتقال گزارشهای مندرج در ماده (۴) کنوانسیون و ماده (۳) پروتکل.

چ - درخواست کمک از سایر کشورها و تصمیمگیری در مورد ارایه کمک به سایر کشورها با رعایت قوانین و مقررات مربوط.

ح - جمعآوری کلیه مستندات مربوط به خسارات ناشی از وقوع آلودگی به منابع محیطزیستی و اقتصادی - اجتماعی منطقه و اقامه دعوی علیه آلودهکننده در مراجع قضایی و اخذ کلیه خسارات براساس قوانین و مقررات موجود.

خ - تهیه طرحهای احتیاطی ملی، استانی و طرحهای اضطراری مقابله با آلودگی به تفکیک سطوح.

د - بازنگری تعرفههای مربوط به استفاده از تجهیزات مقابله با آلودگی.

۲- سازمان هواپیمایی کشوری:

الف - انجام هماهنگیهای لازم به منظور ارسال فوری گزارش مشاهده آلودگی یا حوادث منجر به آلودگی توسط خلبانان و کارکنان (پرسنل) واحدهای پروازی در هنگام پرواز بر فراز مناطق دریایی تحت پوشش طرح احتیاطی ملی.

ب - ارسال فوری گزارش سوانح آلودگی به مرجع ملی بر اساس الگوی (فرم) گزارش آلودگی.

پ - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

ت - همکاری با مرجع ملی زیستمحیطی در اجرای طرح مدیریت، نظارت، پایش و تعیین خسارات زیستمحیطی.

۳- سازمان هواشناسی کشور:

الف - همکاری و ارسال فوری گزارشهای هواشناسی مورد نیاز در هنگام انجام عملیات مقابله با آلودگی به مرجع ملی. مرجع ملی و سازمان هواشناسی کشور به منظور تسهیل اقدامات، توافقات لازم را قبل از وقوع سوانح درخصوص اطلاعات جوی ضروری برای هدایت عملیات مقابله با آلودگی را انجام دهند.

ب - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

پ - شرکت در برنامههای تمرینی به درخواست مرجع ملی.

ت - اعزام کارکنان (پرسنل) ذیربط برای شرکت در برنامههای آموزشی و تمرینات عملی به درخواست مرجع ملی.

۴- سازمان حفاظت محیطزیست:

الف - مدیریت، نظارت، پایش زیستمحیطی و اتخاذ تدابیر حفاظتی خاص حین و پس از آلودگی.

ب - ارزیابی و تعیین خسارات واردشده به منابع و محیطزیست دریایی ناشی از آلودگی.

پ - تعیین موقعیت جغرافیایی، تنظیم نقشه‌های مورد نیاز و تشریح شرایط زیستی مناطق حساس و آسیب‌پذیر و ایجاد شبکه دریافت و توزیع اطلاعات زیستمحیطی در منطقه تحت پوشش طرح احتیاطی ملی.

تبصره - نقشه و اطلاعات مناطق حساس و آسیب‌پذیر حداقل باید شامل اطلاعات مربوط به زیستگاهها، منابع زیست‌شناسی (بیولوژیک) و مناطق حساس اقتصادی - اجتماعی باشد.

ت - تدوین و اعلام شاخصهای زیستمحیطی مربوط در چهارچوب اجرای طرح احتیاطی ملی با رعایت قوانین و مقررات مربوط.

ث - اعلام فهرست و دستورالعمل مواد مجاز برای دستگاهها به منظور پاکسازی آلودگی.

ج - همکاری با مرجع ملی در خصوص بهکارگیری تجهیزات مورد نیاز از مراکز منطقه‌ای و بین‌المللی.

چ - تهیه و اعلام فهرست مواد شیمیایی مجاز به منظور استفاده در پاکسازی و رفع آلودگی، تحت عنوان مواد پخش‌کننده نفت یا هر عنوان دیگری در منطقه تحت پوشش طرح احتیاطی ملی.

تبصره ۱- نحوه، مقدار و روش استفاده از مواد شیمیایی پخش‌کننده نفت مطابق دستورالعملی خواهد بود که توسط سازمان حفاظت محیط‌زیست با همکاری مرجع ملی و سایر دستگاههای ذیربط تدوین و اعلام میگردد.

تبصره ۲- نظارت بر استفاده از مواد شیمیایی در مناطق تحت پوشش طرح احتیاطی ملی به طور مشترک به عهده مرجع ملی و سازمان حفاظت محیط‌زیست میباشد.

۵ - وزارت امور خارجه:

الف - همکاری و ارایه مشورت به مرجع ملی برای تدوین راهبرد (استراتژی) همکاریهای بین‌المللی و منطقه‌ای بر اساس کنوانسیونها و پروتکل‌های بین‌المللی و منطقه‌ای که دولت جمهوری اسلامی ایران به آنها ملحق شده است.

ب - انجام هماهنگیهای لازم در زمینه تهیه طرحهای منطقه‌ای، آموزش و انجام عملیاتیهای پایش و مقابله با آلودگی بین مرجع ملی و سایر دولتها، نهادها و سازمانهای ذیربط بین‌المللی.

پ - ارایه همکاری و مساعدت به مرجع ملی به منظور تبادل تجربیات و دانش فنی با سایر دولتها و سازمانهای ذیربط بین‌المللی.

ت - همکاری در انعقاد یادداشت تفاهمنامه دو یا چندجانبه با سایر دولتها در راستای اهداف طرح احتیاطی ملی.

ث - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

۶ - وزارت دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح:

الف - تجهیز بنادر و اسکله‌های تحت مدیریت نیروهای مسلح به تجهیزات مقابله با آلودگی.

ب - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

پ - همکاری با مرجع ملی در هنگام وقوع سوانح آلودگی و در اختیار گذاشتن شناور، بالگرد و هواپیما.

ت - مشارکت در عملیاتیهای پایش و مقابله با آلودگی به ویژه در سطوح (۲) و (۳).

۷- وزارت نفت:

الف - تجهیز اسکله‌ها و پایانه‌های بارگیری و تخلیه مواد نفتی، مخازن شناور

ذخیره نفت و سکوه‌های بهره‌برداری ثابت و شناور متعلق به وزارت نفت براساس ماده (۶) کنوانسیون و ماده (۴) پروتکل.

ب - همکاری دو یا چندجانبه در تجهیز بنادر و اسکله‌های مورد استفاده مشترک به تجهیزات مورد نیاز برای آمادگی و مقابله سریع و مؤثر با سوانح آلودگی.

پ - تعیین و اعلام قسمتهایی از منطقه تحت پوشش طرح احتیاطی ملی در مناطقی از دریا که بیشترین احتمال آلودگی در ارتباط با فعالیتهای اکتشاف و بهره‌برداری از منابع دریایی، انتقال، بارگیری و تخلیه نفت و یا مواد خطرناک و سمی توسط آن وزارتخانه وجود داشته باشد.

ت - تعیین خصوصیات رفتاری و ماهیت مواد خطرناک و سمی به تفکیک هر منطقه عملیاتی (اسکله/ بندر) تحت پوشش وزارت نفت به منظور افزایش ایمنی جان افراد و واکنش سریع تیم مقابله.

ث - حضور و همکاری با مرجع ملی در برگزاری مانورهای مقابله با آلودگی.

ج - داشتن طرح احتیاطی مقابله با آلودگی برای سکوها و اسکله‌ها.

چ - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

۸ - وزارت جهاد کشاورزی:

الف - تعیین مناطق حساس شیلاتی، صیدگاههای دریایی و بنادر صیادی و آبیپروری در مناطق تحت پوشش طرح احتیاطی ملی.

ب - تجهیز بنادر و اسکله‌های صیادی تحت پوشش به تجهیزات مقابله با آلودگی براساس ماده (۶) کنوانسیون و ماده (۴) پروتکل.

پ - همکاری دو یا چند جانبه در بنادر و اسکله‌های مورد استفاده مشترک.

ت - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

۹- وزارت نیرو:

الف - تعیین و اعلام مناطقی از خط ساحلی که در آنها تأسیسات حساس نسبت به آلودگی توسط وزارت نیرو یا شرکتهای تابع آن احداث شده است.

ب - اتخاذ تدابیر لازم به منظور جلوگیری از آسیبهای ناشی از آلودگی به تأسیسات آب و برق.

۱۰- وزارت امور اقتصادی و دارایی (گمرک جمهوری اسلامی ایران):

همکاری جهت ورود و خروج موقت یا دائم تجهیزات مورد نیاز جهت مقابله با آلودگی.

۱۱- جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران:

الف - تأمین امکانات و نیروی انسانی.

ب - معرفی نماینده تامالاختیار و جانشین به مرجع ملی.

ماده ۶- وظایف مشترک دستگاههای عضو کارگروه ملی به شرح زیر تعیین میشود:

۱- ارسال فوری گزارش سوانح آلودگی به مرجع ملی.

۲- درخواست پشتیبانی عملیاتی از مرجع ملی در هنگام وقوع سوانح آلودگی در صورتی که عملیات مهار و پاکسازی آلودگی خارج از توان عملیاتی طرحهای احتیاطی ملی و استانی باشد.

۳- برگزاری تمرینات و برنامههای آموزشی منظم با حضور کارکنان و تجهیزات مندرج در طرحهای احتیاطی استانی و شرکت در برنامههای آموزشی به درخواست مرجع ملی.

۴- ارسال گزارش آخرین وضعیت اقدامات مقابله با آلودگی و اعلام وضعیت تجهیزات، تمرینات و برنامههای آموزشی به مرجع ملی.

۵ - همکاری لازم با بهره‌گیری از همه ظرفیتهای اجرایی خود با مرجع ملی در اجرای کامل مفاد این تصویبنامه و طرحهای احتیاطی ملی و استانی.

۶ - اجرای طرح اضطراری مقابله با آلودگی در چهارچوب وظایف قانونی دستگاهها و

مصوبات کارگروه ملی.

ماده ۷- مرجع ملی و سایر مسئولین معینشده در این طرح باید پس از ارزیابی و طبقه بندی هر سانحه نسبت به مقابله با آلودگی اقدام نمایند. تجهیزات، نیروی انسانی و سایر منابع بهکار گرفتهشده در چنین مواقعی باید متناسب با وسعت سانحه آلودگی، شدت و چگونگی انتشار آن باشد.

ماده ۸ - مرجع ملی باید فهرست کاملی از تجهیزات موجود در کلیه مراکز استانی و محلی را تهیه و نگهداری نماید. هرگونه تغییر در تجهیزات باید در فهرست مذکور درج گردد.

ماده ۹- کلیه مراکز محلی باید توانایی مقابله فوری با آلودگی را داشته باشند. علاوه بر در اختیار داشتن تجهیزات کافی، کارکنان محلی باید از آموزشهای لازم برای مقابله با آلودگیها نیز برخوردار باشند. متخصصان مواد خطرناک و سمی باید در دسترس بوده و ارتباطات لازم با آنها از قبل طراحی شده باشد. به منظور مقابله با آلودگیهای تعیینشده در سطح استانی و ملی ارتباط با سازمانها و مرجع ملی باید در حداقل زمان ممکن انجام پذیرد. کلیه تشریفات و نامه نگاری ها باید از قبل انجام شده و در موارد اضطراری با فوریت به مرحله تصمیم گیری و اجرا برسد. فهرستی از امکانات دیگر سازمان ها باید در اختیار فرمانده عملیات قرار داشته باشد. در تمرینات باید زمان آمادهسازی عملیات و بهکارگیری تجهیزاتی که از سازمان های دیگر در اختیار قرار می گیرد اندازه گیری شده به حداقل برسد. مرجع ملی باید در هنگام وقوع سوانح بزرگ آلودگی هماهنگیهای لازم به منظور بهکارگیری تجهیزات اضافی مورد نیاز از طریق مراکز شناختهشده منطقه ای یا بین المللی انجام دهد.

ماده ۱۰- مرجع ملی باید نسبت به تدوین و اجرای طرح های استانی و ملی اطمینان حاصل نماید و با استفاده از روش های مناسب، هماهنگی های لازم به منظور پشتیبانی کامل از مراکز استانی و محلی در هنگام بروز سوانح آلودگی را فراهم نماید.

ماده ۱۱- مسئولیت هدایت اقدامات مقابله با آلودگی در سطح دوم با مراکز محلی و استانی و در سطح سوم با مرجع ملی می باشد. مرجع ملی باید اطمینان حاصل نماید که توانایی کافی برای مقابله با آلودگی سطح اول در مراکز استانی و محلی به طور کامل در دسترس باشد.

ماده ۱۲- کلیه دستگاه هایی که بر اساس این طرح موظف به انجام اقدامات به منظور مقابله با آلودگی در حوزه صلاحیت خود شده اند، باید با هماهنگی مرجع ملی نسبت به تهیه طرح های مقابله با آلودگی و سازماندهی کارکنان و تهیه تجهیزات مناسب اقدام نمایند. دستگاه ها باید اطلاعات کاملی از کارکنان، تشکیلات و تجهیزات خود را در اختیار مرجع ملی قرار دهند. کارکنان ذیربط دستگاه ها باید در دوره های آموزشی مورد نظر مرجع ملی شرکت کنند.

ماده ۱۳- هماهنگ نمودن فعالیت مراکز محلی در هنگام بروز سوانح آلودگی به عهده مراکز استانی می باشد. مراکز استانی باید اطمینان حاصل نمایند که تشکیلات و تجهیزات مناسب برای مقابله با سوانح آلودگی تا حدود معینشده در سطح اول در مراکز محلی حاضر و آماده کار می باشد و هماهنگی های لازم برای انجام اقدامات مشترک در بین مراکز محلی هم جوار و یا سایر مراکز تحت پوشش طرح استانی ایجاد شده باشد.

ماده ۱۴- در هنگام وقوع سوانح آلودگی با اندازه سطح سوم، افراد و مراجع زیر مسئول اقدام و انجام هماهنگیهای لازم به شرح زیر می باشند:

۱- مرکز هماهنگی، مسئول هماهنگی عملیات مقابله با آلودگی و راهبری عملیات میباشد.

۲- استانداری هر استان ساحلی همکاری لازم را با مرکز هماهنگی در خصوص فراخوان و بهکارگیری سایر دستگاههای مرتبط خواهد داشت.

۳- افسران ملی که توسط مرجع ملی و از بین کارکنان دارای صلاحیت آن مرجع انتخاب و مسئول طراحی و اجرای عملیات مقابله با آلودگی و نظارت بر حسن اجرای طرح احتیاطی ملی می باشند.

۴- هماهنگ کننده زیست محیطی توسط مرجع ملی زیست محیطی انتخاب و به مرجع ملی معرفی می گردد. هماهنگ کننده زیست محیطی مسئول نظارت بر کلیه جنبه های مرتبط با محیط زیست در عملیات مقابله با آلودگی میباشد.

۵ - مسئول حقوقی کلیه دستگاههای ذیربط موظفند نسبت به جمعآوری اسناد و مدارک جهت طرح دعوی به منظور جبران هزینهها و خسارات وارده اقدام نمایند.

۶- مسئول روابط عمومی و اطلاع‌رسانی توسط مرجع ملی تعیین میگردد.

۷- مرجع ملی در آلودگیهای سطح سوم میتواند از قابلیت سایر کشورها استفاده نماید.

ماده ۱۵- مرجع ملی باید تسهیلاتی را فراهم نماید تا گزارش مربوط به وقوع سوانح منجر به آلودگی یا احتمال وقوع چنین سوانحی از کلیه منابع ممکن و در تمام ساعات شبانهروز به مرجع ملی و مرکز استانی هماهنگی مقابله با آلودگی ارسال گردد. این تسهیلات حداقل باید شامل موارد زیر بوده و در میان کلیه اشخاص و طرف هایی که امکان ارسال گزارش برای آنها وجود دارد توزیع گردد:

۱- معرفی مراکز دریافت پیام های آلودگی.

۲- برگزاری دوره های آموزشی برای دست اندرکاران بخش دولتی و خصوصی.

۳- آگاه سازی عمومی از هر طریق ممکن.

۴- تهیه و توزیع الگوی (فرم) گزارش آلودگی و اطلاعات مربوط به مراکز دریافت پیام در بین کلیه طرف های ذریبط.

تبصره ۱- مراکز استانی و محلی مقابله با آلودگی باید گزارش وقوع یا احتمال وقوع آلودگی را در قالب الگوی (فرم) گزارش آلودگی، بدون کمترین اتلاف وقت به مرجع ملی هماهنگی مقابله با آلودگی ارسال نمایند.

تبصره ۲- الگوی (فرم) گزارش آلودگی باید از طریق مرجع ملی و سازمان شیلات ایران در اختیار کلیه شناورهای صیادی و لنج های دارای پرچم ایران قرار داده شود. سازمان های بهرهبردار از دریا مکلفند، الگوی (فرم) گزارش آلودگی را در اختیار کلیه عوامل دریایی خود قرار دهند. الگوی (فرم) گزارش آلودگی باید به شکل یکنواخت در کلیه مراکز استانی و محلی مورد استفاده قرار گیرد.

ماده ۱۶- به محض وقوع سانحه یا مشاهده هرگونه آلودگی، مسئولین بروز آلودگی،

دریافتکنندگان خبر آلودگی و یا مشاهدهکنندگان آلودگی باید بدون اتلاف وقت گزارش اولیه سانحه را به نزدیکترین مرکز استانی یا محلی ارسال نمایند. مراکز مذکور مکلفند پس از بررسی در صورت صحت وقوع سریعاً گزارش را برای مرکز هماهنگی ارسال نمایند. گزارش ثانویه باید حاوی اطلاعات جامع تری در خصوص سانحه یا مشاهدات آلودگی باشد. گزارش ها باید با استفاده از سریع ترین وسایل ارتباطی در دسترس و در کوتاه ترین زمان ممکن به مراکز یادشده ارسال گردند. در صورتی که به تشخیص مرجع ملی سانحه برای کشورهای مجاور خطرآفرین باشد، این مرجع باید به کشور یا کشورهای مجاور اطلاع‌رسانی نماید.

ماده ۱۷- مرجع ملی با همکاری کارگروه ملی، چهارچوب طرح احتیاطی مقابله با آلودگی (مورد نیاز برای مراکز استانی و محلی) را تهیه و به کلیه دستگاههای مسئول ابلاغ مینماید. چنانچه هر یک از مراکز استانی یا محلی اعلام نمایند که نیاز به مقادیر بیشتری از تجهیزات دارند، مراتب توسط کارگروه ملی بررسی و نتیجه آن کتباً اعلام خواهد شد.

ماده ۱۸- کاربرد هرگونه مواد شیمیایی شامل مواد پخشکننده، جاذب ها، مواد اطفای حریق به منظور پاکسازی آلودگی های ناشی از مواد خطرناک و سمی، در منطقه تحت پوشش این طرح منحصراً بر اساس فهرست مواد شیمیایی تأییدشده توسط مرجع ملی زیستمحیطی انجام میپذیرد. نظارت بر استفاده از مواد شیمیایی در هر کدام از مراکز تحت پوشش این طرح بر عهده مراکز استانی میباشد.

ماده ۱۹- تصویبنامه شماره ۵/۵۵۹۰۵/ت/۳۵۶۲۰هـ مورخ ۱۳۹۱/۳/۲۳ و اصلاح بعدی آن موضوع تصویبنامه شماره ۱۴/۶۶۶۱۴/ت/۵۶۸۸۷هـ مورخ ۱۳۹۸/۵/۳۰ لغو میشود.

معاون اول رئیس جمهور - اسحاق جهانگیری

چاپ قانون 